

## [Brusvang.]

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om den økonomisk-politiske situation i dag. Hr. Kjeld Olesen sammenfattede sit indtryk således, at situationen økonomisk var, så vidt jeg husker, kritisk. Den var alvorlig, men den var ikke katastrofal. Det er en vurdering, jeg gerne vil dele. Jeg er helt enig i, at der ikke er tale om en katastrofal situation, men at der er tale om en alvorlig situation. Men når det er sagt, så vil jeg sandelig også gerne understøtte de synspunkter, som hr. Christophersen fremsatte på venstres vegne. Centrum-demokraterne har også undret sig over, at man ikke fra regeringens side har reageret mere over for de faremomenter, der nu trods alt ligger i den økonomiske situation.

Vi havde jo nogle møder her forleden dag, fortrolige møder, men dels har statsministeren givet en orientering, dels har alle kunnet læse lidt hist og her i pressen. Jeg må også sige, at på mit parti har det gjort sådan et lidt ejendommeligt indtryk, at man det ene øjeblik bliver gjort bekendt med nogle ret så vidtgående tanker fra regeringen om en eller anden form for opbremsning, og det næste øjeblik, når det viser sig, at der ikke umiddelbart er tilslutning hertil, ja, så har man nærmest det indtryk, at regeringen siger: nå ja, men hvis vi altså ikke skulle ses inden sommerferien, så hav det i øvrigt rart, for der bliver altså ikke noget ud af dette her, vi kører bare videre med tingene, som de er. Det var egentlig ikke den reaktion, jeg havde ventet, og jeg må sige ligesom venstre, at vi føler trods alt, at udviklingen tilsiger nogle flere initiativer.

Jeg vil også godt her pege på, at når vi føler, at der burde ske noget, at der burde ske en opbremsning, så har det været i vores tanke, at dette burde ske i form af en momsforhøjelse. Vi finder ikke, at det vil være rimeligt at pinde enkelte ting ud og give dem en særlig belastning, for vi ved jo også, at ligegyldigt hvad vi piller ud, når man tager den enkelte ting ud, så har det en beskæftigelsesmæssig uheldig virkning. En momsforhøjelse rammer og belaster jo generelt og ligeligt på alle områder, og det ville vi have fundet rimeligt i denne situation.

Jeg tror ikke, man skal være bange for, at befolkningen reagerer negativt over for dette, at vi i en periode satte momsen ned for

at accelerere udviklingen, for så senere at måtte sætte momsen op. Vi må i hvert fald understrege og forklare befolkningen, at momsen netop er et redskab, som er egnet både til at accelerere og til det modsatte. Det er dog alligevel kendt for enhver, at når man har et skib, ja, så er der tidspunkter, hvor sejlene skal sættes, og der er tidspunkter, hvor sejlene skal rebes. Derfor er der altså ikke noget urimeligt i, at man i visse situationer gennemfører en momsnedsettelse og i andre situationer en momsforhøjelse.

Om septemberforliget dette, at der er jo navnlig tre vigtige ting, som vi skal have fat på i de forhandlinger, der forestår. Der er nedsættelsen af personbeskatningen, der er besparelserne og der er indkomstpolitikken.

På grund af de avisskriverier, der har været specielt om finansieringsproblemet, vil jeg godt sige, at jeg har lyttet til, hvad økonomiministeren sagde om dette særlige papir om lejeværdierne, som var udarbejdet i regeringens regie, og som i givet fald skulle forhøjes meget kraftigt, måske ligefrem fordobles. Jeg har godt nok hørt ministerens afvisning, men jeg har også her for kort tid siden hørt hr. Kjeld Olesen udtale, at netop dette spørgsmål måtte jo med ind, når man skulle have en indkomstpolitisk løsning, for man kunne ikke — hvis jeg forstod hr. Kjeld Olesen ret — bare roligt se til, at her var en formuedannelse, som man ikke fik inddraget. Man skal ikke forvente, at centrum-demokraterne vil medvirke til en politik, hvor man vil finansiere en nedsættelse af den direkte beskatning ved at sætte grundskatterne op eller forhøje lejeværdierne.

Å propos besparelsesproblematikken kan vi i disse dage i aviserne læse om, at hele administrationen af bistandsloven er brudt sammen. Jeg tror, at alene i et enkelt kvarter i København manglede man noget i retning af 60 mand. Jeg vil gerne erindre om, at da vi havde debatten om denne bistandslov, både mens venstre havde regeringsansvaret og senere, da statsminister Anker Jørgensen kom til, stillede vi gang på gang fra CDs side det spørgsmål: hvad koster den lov at administrere? Hvor mange flere mennesker skal der ansættes? Og det var ikke noget godt svar, vi fik, for det lød sådan bare lidt åbent, at det kunne man ikke rig-